

J. Sharpe

Schemerzone

Cocky van Dijk

J. Sharpe

Schemerzone

Cocky van Dijk

ZILVERSPoor

Eerder verschenen van Cocky van Dijk bij Zilverspoor:

De Drakenzielertrilogie:

Boek 1 - Spiegelgeest
Boek 2 - Sluimergeest
Boek 3 - Schemergeest

Drakenijs tweeluik:

Boek 1: Kristallen Hart
Boek 2: Kristallen Ziel

Eerder verschenen van J. Sharpe bij Zilverspoor:

Het Web van Senora
De Kettingen van Amarath (Territoria tweeluik)
De Ring van Andor ((Territoria tweeluik)
Gebroken geheugen
Eden (nl en eng)
Syndroom
Reflectie
Donkere herinneringen (verhalenbundel 2019)

© 2019 Cocky van Dijk, J. Sharpe
© 2019 Zilverspoor
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Marijke van Leeuwen
Foto omslag: KGrabowski, Piotr Krzeslak en Gehrke/shutterstock.com
Typografie: Studio Zilverspoor
Redactie: Anaïd Haen en Barry van Dijk

Eerste druk, augustus 2019

ISBN 978 94 6308 169 6
NUR 285

www.zilverspoor.com
info@zilverspoor.com
Facebook: [zilverspoor67](https://www.facebook.com/zilverspoor67)
Twitter: [@Zilverspoor](https://twitter.com/Zilverspoor)
www.artbooksshop.com

J. Sharpe

Schemerzone

Cocky van Dijk

Proloog

Bianca

Facillis, vijftien jaar geleden

Het was kwart voor vijf. De werktijd was bijna voorbij en de werkers stonden op het punt om naar huis te gaan. Bianca steunde met haar hand tegen de muur. In haar bolle buik trok van alles samen. Het vocht dat tussen haar benen liep, vertelde haar dat het dit keer echt menens was, dat de baby niet langer op zich zou laten wachten. Een gevoel van schaamte drong zich aan haar op. Hoewel ze wist dat dat belachelijk was, kon ze het niet onderdrukken.

Ze probeerde een kreet in te houden, maar kon niet voorkomen dat er toch wat geluid ontsnapte. Ze kromp in elkaar, maar strompelde door. Dat was op dit moment het enige wat door haar hoofd ging: doorlopen. Naar huis. Dan pas zou de werktijd voorbij zijn en mocht ze de drie uren die daarop volgden zelf inde-len, al moest ze zich dan uiteraard ook aan de normen houden. Iedereen liep door, al haar collega's. Natuurlijk keken sommigen haar met medelijden aan, maar niemand stopte om haar te helpen.

Tussen de zwarte vlekken die voor Bianca's ogen dansten, zag ze opzichter Kraan op haar afkomen met een kalme, ongeïnteresseerde uitdrukking op zijn gezicht. Een nieuwe pijnscheut. Bianca beet haar kiezen op elkaar, maar kon een grom niet voorkomen. Het

was duidelijk dat ze het niet tot thuis ging redden. Ze keek de opzichter smekend aan.

Kraan bracht zijn com naar zijn mond. 'Oproep aan regiekamer twee. Medewerker 0874 moet stoppen met lopen en naar het ziekenhuis worden gebracht.'

Vrijwel meteen drong het order om stil te staan tot haar door en hield ze halt. Nog voordat ze huilend van de pijn in elkaar zakte, voelde ze handen onder haar armen en werd ze uit de groep lopende medewerkers getrokken.

Twee uur later lag Bianca met opgetrokken benen in een ziekenhuisbed. Ze wist dat ze pijn zou moeten voelen. Dat ze íéts zou moeten voelen. Ze wist dat pijn erbij hoorde. Dat het een trucje van Moeder Natuur was, niet alleen om haar te laten persen, maar ook om haar op een brute manier te laten weten dat ze op het punt stond moeder te worden. Bianca voelde niets. Daar had regiekamer twee haar hersens simpelweg de opdracht toe gegeven.

Het wonder van de moderne wetenschap, werd het genoemd. De chip in hun hoofd was misschien wel de beste uitvinding van de afgelopen eeuw. Zo'n klein ding, maar zo machtig. Dat minuscule rondje onder de huid achter hun linkeroor had ervoor gezorgd dat er geen ruzies meer waren, geen verdeeldheid, geen afgunst en geen oorlogen. Het had een serene rust gebracht onder de bevolking en geleid tot gelijkheid en vertrouwen. Zorgen waren iets uit het verleden. De overheid regelde alles. Dat was haar taak, net zo goed als Bianca en alle andere werknemers in Facillis hun taken hadden.

Soms vervloekte ze dat ding.

Was het raar om te verlangen naar pijn? Om een moment zo intens te willen beleven dat het voor altijd in je geheugen stond gegrift? Niet dat het uitmaakte. Zij onthield alleen de beelden die de regering toe-

— | | —

stond. De rest werd verwijderd. Het ene moment waren ze bijna tastbaar, het volgende moment waren ze vervlogen.

In de steriele zaal waarin ze zich bevond, stond nog een zestal bedden. Rondom elk bed was een medisch team bezig dat voornamelijk bestond uit vrouwen. Ze hielpen bij het ter wereld brengen van nieuwe zielen. Hun blikken waren strak, apathisch bijna. Er werd niet gesproken, niet afgeweken van de routine. Dat begreep Bianca wel. Als zij aan het werk was, ging het net zo.

De zusters om haar bed hadden allemaal een eigen taak. Een van hen veegde het zweet van haar voorhoofd, de ander legde een matje onder haar billen. De zuster die aan het voeteneind stond knikte haar vriendelijk toe, duwde haar knieën wijder uit elkaar en tuurde vervolgens tussen haar benen.

Bianca wilde vragen of alles goed ging, maar er kwam geen enkel woord over haar lippen. In deze modus was haar vrije wil onderdrukt. Ze had slechts de opdracht te blijven liggen en om de zoveel seconden te persen, tot meer was ze niet in staat. Haar lichaam werd geheel gecontroleerd door iemand in een van de vele regiekamers. Die stonden direct in verbinding met de controlekamer waar de centrale computer stond die alle chips controleerde.

En dat was goed, zei haar innerlijke stem tegen haar.

Laat hen je helpen. Het "hoe" is niet belangrijk, toch? Het gaat om het resultaat. Als je straks je kindje in je armen hebt, is het allemaal de moeite waard geweest.

Ze voelde nu een soort druk. Een tijdje later kwam de verlossing. Gekrijs vulde de ruimte. Een van de zusters hield het kindje in haar gezichtsveld. Háár kindje. De liefdevolle creatie die was voortgekomen uit de drie minuten die ze negen maanden geleden intiem

met Frank had doorgebracht. Was het toen vrije wil geweest, of was het idee door de chip aangedragen? Ze wist het niet. En wat deed het er op dit moment toe? Feit was dat hij er was. Haar engel. Haar...

Op dat moment zag ze het, de reactie van de zuster die het glibberige kindje in haar handen hield. Daar waar ze de baby op Bianca's borst zou moeten leggen, bleef ze even roerloos staan. Haar ogen zochten die van Bianca. Was dat een traan die over haar wang rolde? Het moment duurde slechts even. Daarna knipperde de zuster een paar keer met haar ogen, kwam haar stoïcijnse blik weer terug en legde ze het kind, alsof het een stuk steen was, op Bianca's borst.

Ze zag meteen wat er mis was.

Nee. Nee. Nee.

Zijn huid: spierwit. Zijn ogen: waterig. Er zouden nog testen volgen, maar voor haar was het al duidelijk.

Haar kindje miste het lichtgen. Hij was een afvalige.

'Nee, alsjeblieft,' smeekte Bianca. 'Ik zal alles doen.' Haar lichaam begon te trillen. Ze wist wat dit betekende. Wat ze nu zou moeten doen.

Nee. Dat nooit. Ze zullen me moeten vermoorden en ik weet zeker dat Frank er net zo over denkt. We zullen een oplossing vinden of vluchten, als het nodig is. Desnoods naar Tenebris. Ik...

Maar ze wist dat ze niet sterk genoeg zou zijn. De opdracht kwam al door om te stoppen met smeken, haar paniek was onwenselijk en overbodig. Ze wist wat haar te doen stond als de test positief was, en ook dat ze het zou uitvoeren zodra ze daar lichamelijk weer toe in staat was. Dat dit het beste was, voor haar, voor de wereld, maar vooral voor haar kindje.

Terwijl de tranen nog over haar wangen stroomden, knikte Bianca zelfverzekerd. Ze snakke naar het moment dat ze kon gehoorzamen.

Magda

Tenebris

Er werd op de deur geklopt. Magda daalde de trap af. Ze hoorde de regen tegen de ruiten slaan. Achter haar, op de overloop, weerklonk het stampen van kindervoetjes op de houten vloer. Op het moment dat ze de hal bereikte, schoten drie kinderen van links naar rechts, vlak voor haar langs. In het zwakke licht van de kaars, die ze in een standaard in haar hand hield en zijn best deed de duisternis te verdrijven, waren het niet meer dan schimmen.

‘Jongens,’ sprak Magda hen streng toe. ‘Hoe vaak moet ik nog zeggen dat er in het huis niet gerend mag worden?’ Ze deed haar best de strenge ondertoon te bewaken die ze als hoofd van het weeshuis moest hebben, maar ze kon een glimlach niet onderdrukken. Hoewel ze het nooit zou laten blijken, hield ze van deze plek.

‘Sorry, mevrouw Plat,’ riep iemand. De kinderen stopten met rennen. Het zou niet lang duren voordat ze de berisping naast zich hadden neergelegd, wist ze. Ze gaf het drie minuten voordat ze hen weer zou horen rennen.

Opnieuw geklop, iets dwingender nu. Het geluid echode in de hoge hal van het Tehuis voor Jongens en Meisjes. Vroeger, toen dit deel nog bij Facillis had gehoord, was dit een kerk geweest. Door de schuivende tektonische platen verplaatste het eiland telkens een stukje, geholpen door de vele aardbevingen. Hierdoor verviel er steeds een stukje van Facillis aan Tenebris. *Pech voor hen, fijn voor ons.* Magda liep naar

de voordeur. Vlak daarboven bevond zich een glas-in-loodraam. Ooit, toen de kerk nog aan Facillis had toebehoord, was het ongetwijfeld prachtig geweest als de stralen het glas beroerden en de verschillende kleuren oplichtten. Nu was daar vrij weinig meer van over. Er zaten zo veel gaten in dat de tekeningen nog maar nauwelijks te zien waren. Ze nam de kaars over in haar rechterhand en opende met haar linkerhand de deur. Het houtwerk gehoorzaamde moeizaam, zwaar en piepend. Toen ze de deur eenmaal had geopend, sloeg er een koude wind tegen haar aan.

Er stonden twee gestalten voor haar, als schaduwen in de nacht. Hun witte gewaden lichtten op in het kaarslicht. Hun hoofd was bedekt met een doek. Het was duidelijk dat ze uit Facillis kwamen, het land voorbij de schemerzone, en wat ze hier kwamen doen.

Het kindje werd haar door de ouders aangeboden alsof het een stuk vuilnis was, met uitgestoken handen en zonder emotie. Magda hoorde geen gesnik en hoewel ze niet in staat was de gezichten van de ouders te zien, wist ze uit ervaring dat ze niet huilden. Het verbaasde haar elke keer. Hoe konden die Facillianen toch zo onverschillig zijn, zo harteloos? Het was hun kindje, geen huisdier waar je na een half jaar toch maar van afziet. Deed het hen dan echt niets?

Ze pakte het kindje aan en legde het beschermend in haar armen. Ze tilde het dekentje op. Het was een jongetje, zag ze. Dat hij een afvallige was, was geen verrassing. Dat gold voor alle baby'tjes die door de Facillianen aan hen en aan andere weeshuizen werden aangeboden.

'Willen jullie misschien even binnenkomen?' probeerde Magda tegen beter weten in. 'Dan kunnen we even praten.'

De twee schudden hun hoofden, ze zeiden niets.

'Willen jullie niet zien waar hij op zal groeien?'

De twee gestalten keken elkaar aan, haperden even in hun beweging, maar draaiden zich daarna vlug om en begonnen weg te lopen.

‘Vertel me op zijn minst jullie naam! Ooit zal hij er-naar vragen.’

De man reageerde niet, maar de vrouw hield even in. Verrassend, dat had nog nooit iemand gedaan. Voelde ze dan toch iets? Was er in haar brein toch nog ergens ruimte voor gevoel?

De vrouw liep naar haar terug. Er stonden tranen in haar ogen. ‘Bianca. Mijn naam is Bianca.’ Haar stem klonk zacht, gebroken.

‘En je achternaam?’

Ineens veranderde de blik in Bianca’s ogen. Het was alsof haar gezicht ontspande. Haar blik werd leeg. Ze draaide zich zonder nog iets te zeggen om en verdween de duisternis in, de man achterna.

Hoofdschuddend keek Magda hen na, terwijl achter haar de kinderen weer lachend heen en weer renden.

Kom maar, hoor. Wij zorgen wel voor je, kleintje. Ze bekeek het mensje in haar armen. Welke naam past bij hem? Wouter? Pieter? Nee. Jij bent Ben. En wees maar niet ongerust, Ben. Je zult het zwaar hebben in Tenebris. Dat geldt voor ons allemaal, maar er zal van je gehouden worden. Dat kan ik je beloven.